

Posudek vedoucího bakalářské práce
Jan Vojtěch Černín z Chudenic – nejvyšší český lovcí a stavitel zámku Kozel
Marie Lukešová

Je pozoruhodnou a minimálně v rámci regionální historiografie tristní skutečností, že postava stavitele zámku Kozel, jedné z nejnavštěvovanějších památek na západě Čech, dosud nepřitáhla prakticky žádný zájem badatelů, takže počet knih a odborných článků o Janu Vojtěchu Černínovi z Chudenic se rovná nule. Jistě, částečně za to může roztroušenost pramenů a jejich paleograficky náročné čtení (o nutnosti solidních jazykových kompetencí nemluvě), přesto se lze přesvědčit – a to předesílám – že úkolu se s úspěchem dokáže zhostit i aspirantka bakalářského titulu.

Méně překvapující je, že se problematice věnovala (a s návrhem tématu sama přišla) Marie Lukešová, sezónní průvodkyně na zámku Kozel, která si uvedenou absenci uvědomovala, ba doslova jí „nedala spát“. Nezalekla se ani nutnosti luštit většinou německy psané rukopisy 18. století a vypravovat se do poměrně vzdálených archivů, kde kolikrát pátrala po svých zdrojích i marně, jako v Jindřichově Hradci s jinak rozsáhlým rodinným archivem Černínů. Vybádané informace jí nakonec umožnily podat celistvý obraz předsevzaté osobnosti. Rozdělila jej do tří hlavních částí – v první pojednala o Černínových předcích, ve druhé o něm samotném, ve třetí pak o jeho panstvích a hospodářských i stavitelských aktivitách. Jan Vojtěch pocházel z chudenické větve rodu a jeho otcem byl Heřman Jakub Černín, kterému autorka také věnuje nemalou pozornost, což je o to záslužnější, že ani on ji ve vědeckých kruzích dosud nepřitáhl. Jan Vojtěch se mu narodil na samém počátku roku 1746 jako čtvrté z celkem pěti dětí. Dosáhl velmi solidního vzdělání, završeného absolventskou prací na pražské právnické fakultě na téma národnostních práv. Vzdělání mu otevřelo dveře ke kariéře, jež vyvrcholila funkcemi apelačního rady, a zvláště nejvyššího českého lovcího, ačkoli v tomto případě šlo pouze o hodnost nominální, kterou oficiálně nikdy nevykonával. Byl také rytířem Dianina loveckého řádu a členem sdružení svobodných zednářů, o čemž se dovídáme v příslušných podkapitolách. Následně se autorka věnuje i postavám obou Černínových manželek, příslušnicím dvou významných rakouských rodů (Thun-Hohenstein a Hackelberg-Landau). V podstatě gros předkládané práce ovšem tvoří rozbor jeho ekonomických poměrů a stavitelské činnosti, již nepředstavuje jen výstavba zámku Kozel, ale i úpravy zámku nebílovského. Na tomto místě si M. Lukešová dobře poradila i s kunsthistorickou problematikou. Černín zemřel bez potomků, takže jeho rozsáhlý a zvelebený majetek zdědili Valdštejn-Vartmberkové.

Vysoce cením u bakalářské práce nadstandardní nasazení při pátrání po primárních archivních zdrojích, autorka navštívila vskutku úctyhodné množství paměťových institucí. K tomu využila početnou řadu recentní literatury, stejně jako starších regionálních titulů. Ty očividně komparovala a přinesla nejedno zcela nové zjištění, faktografických chyb se přitom vyvarovala. Pochvalu zaslouží i výběr obrazové přílohy, v níž vyniká hned několik dochovaných Černínových portrétů. Jiné přílohy tvoří genealogické schéma a chronologie událostí zachycených v práci. V neposlední řadě bych rád vyzdvihl kultivovaný autorčin písemný projev, oprostěný od překlepů, hrubek a jiných jazykových lapsů.

Práci velmi rád navrhuji k obhajobě a hodnotím ji jako **výbornou**.